

Modet att dumförklara sig själv

Jag tycker inte om att bli dumförklarad. Det får mig att känna mig dum. Helt logiskt och helt sant.

Sanningen är dock också att det finns en liten del av mig, kanske max några procent, som på riktigt är korkad. En liten del av mitt jag som är trögfattad, disträ och i allmänhet har svårt att hänga med.

Jag lärde mig tidigt att göra allt för att dölja de här korkade procenten av mitt jag. Det sägs att inga frågor är för dumma och att den som inget frågar får inget veta. Pyttsan. Jag håller hellre tyst. Jag kan forska i ämnet senare, så vet jag i alla fall till nästa gång.

Människor som ställer dumma frågor är därför irriterande. Det är så outhärdligt att lyssna när de blottar sin okunskap. Tänk att de inte har vett att hålla käften när de borde.

Men, i rannsakens ljus, att jag retar mig på andra skvallrar bara om att problemet i själva verket ligger hos mig själv. En person som ställer dumma frågor ger uttryck för MIN svaghet och det gör ont. "Nej!" vill jag skrika, "håll tyst och utsätt dig inte för det här!"

Den verkliga sanningen är förstås också att en person som ställer dumma frågor visar prov på ett oerhört mod. Ett mod som jag saknar. Modet att erkänna sin bristfällighet för att få möjlighet till ny kunskap och därmed växa. Det är en egenskap jag beundrar.

Ändå kommer jag att fortsätta låtsas. Så gott det nu går. I min tystnad kommer jag att fortsätta lida med den som ställer dumma frågor. Och värst av allt är att modet hos den människan kommer även mig till nytta. Även mitt okunskaps-hål fylls ut.

Men jag slapp ställa frågan.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren tosing med Poeter.se id #37271 innehar upphovsrätten